Ч. 40 Неділя 20 лютого (4 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — 90-ті роковини уродин Папи. — Полуднево-африканьська війна.)

Вчерашне засіданє розпочало ся як звичайно внесенями і інтерпеляциями. Між иншими відповідав мін. Віттек на інтерпеляцию пос. Мандичевского в справі причини пожару, який навістив громаду Братківці в повіті станиславівскім в році 1898. Мінїстер заявив, що нема нїякої причинової звязи між тим пожаром а рухом зелізниці, і що державна зелізниця не обовязана платити відшкодованя погорільцям. З черги приступлено до дальшої дискусиї над програмовою заявою правительства. П. Вольф заявив, що проґрама теперішного правительства симпатичнїйша для него як проґрама попередних правительств. Проґраму економічну можна навіть повитати з одушевленем. Бесїдник виступає сильно против антисемітского сторонництва і поясняє, чому радикальні Нїмцї не вступили до мирової конференциї. Тї Нїмцї нїколи не згодять ся на заведенє урядового ческого язика. Заведенє нїмецкого язика державним есть конечностию. Свою промову закінчив Вольф окликом в честь нїмецкого народа. Слїдуючий бесїдник пос. Страньский вказує на вчерашну бесїду п. Ґрабмаєра, котру уважає за доказ, що лївиця чим раз виразнїйше переходить до правительственного табору. Кабінет дра Кербера есть кабінетом лївиці, продовженем кабінету Клярі'ого. Обговорюючи правительственну проґраму, каже п. Страньский, що она так само як і правительство, дуже хитра. Теперішний кабінет есть кабінетом урядничим і ческий мінїстер не есть мужем довірія Чехів, лиш звичайним урядником. Відтак промавляв Словінець пос. Ґреґорец, а по нім президент мінїстрів др. Кербер. Навязуючи до замітки, що правительство не можна судити по его словах, лиш по дїлах, сказав бесїдник, що правительство готове і дїлати. Однако оно не може рїшати справ, дотикаючих найжизненнїйших інтересів населеня сам. лише в звязи з представителями народів. Борба між Чехами і Нїмцями дійшла до крайности в послїдних лїтах, однако — на погляд бесїдника — та борба могла би закінчити ся згодою, колиб лиш обі сторони позбули ся взаїмного недовірия. По промові президента мінїстрів і по дискусиї над внесенем патенту з 1854 р. замкнено засїданє і назначено слїдуюче на нині.

Папа приймав вчера кардиналів, епископів і пралатів, котрі складали єму желаня з нагоди 90 роковин уродин та 23-их роковин вибору папою. У відповіди на вручену єму адресу, висказав папа радість, що Господь дозволив єму так довго прожити. Ювілейний рік буде обильний в плоди. Папа вказав на численних богомольцїв, приїзджаючих до Риму. Просив Бога, щоби простив тим, котрі кидають проклони з причини теперішних торжеств ювілейних, згадав о торжествах Джордана Бруна і назвав їх безбожними. Відтак обговорював криваві події в полудневій Африцї, жалів, що упало там вже тілько жертв і висказав надію, що розлив крови вскорі скінчить ся. Вкінци уділив присутним апостольского благословеня. Стан здоровля Папи дуже добрий.

Події на західнім театрі війни взагалї а особливо конець, який стрітив Кроніого і частину его армії, не міг лишити ся без наслїдків на воєнну кампанїю в Наталю. Бури не надумуючись довго, рїшили покинути Наталь з Ледісмітом і уступити з відтам з цїлою армією Жубера, а лишивши кілька тисячів вояків для охорони всхідних границь своїх держав, сконцентрували решту в Оранїї. Уступленє війск з під Ледісміта, вимагало більше часу, а то тим більше, що там знаходило ся дуже богато армат тяжкого калїбру, котрі треба було доперва поздіймати з позиций. Жубер повідсилав наперед всї войска розложені на північ від Ледісміта. Відтак став відсилати магазини і армати. Тимчасом поодинокі відділи, що обсадили були позициї над берегом Туґелї, мали здержувати Булєра так довго, як довго тревав транспорт головної части армії за границї. Дуже дрібними силами Бури здержували більше як тиждень Булєра, котрий при кількох атаках потерпів величезні страти. Так само тими малими силами відперли Бури кілька атаків залоги в Ледісмітї. Від часу до часу Булєр доносив до Льондона, що заняв вже — очевидно з великими стратами — одну або другу дуже важну гору, але він займав лише тї позициї, з котрих Бури уважали за відповідне вже уступити. Здасть ся, що нинї майже цїла натальска армія Бурів з усїм воєнним материялом і своїм начальником Жубером, зна-

---

9)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Дальше).

Вибух его гнїву приніс єму трохи полекші, і вже спокійнїйше ходив по комнатї. Тодї відважила ся Жільберта спитати:

— Але в який спосіб довідались ви о тім, тату?

— В дуже простий. Я знав, що статя, яку я помістив перед двома днями, під заголовком: „Революция і провокацийні агенти", зробила велике враженє в поліциї. Нинї стрічаю малого Марвежуля, урядника в бюрі префекта, задержав мене в ґалериї „де ля Пе" і каже:

— То ви, пане Курсіє, виповідаєте нам війну на смерть і житє?

— Так — кажу — знаєте о тім добре, о мирі нема бесїди. — А він на то:

— То дуже некрасно з вашої сторони. Надуживаєте нашої чемности, бо колиб ми хотїли вас погубити, то вистало би одного слова.

— Як погубити?

— А ну, так! Вистало би, як би ми оголосили звідки і від кого маєте гроші на свою часопись.

— Знаєш мене, то й зрозумієш, що на таку бесїду кров ударила менї до голови, і я крикнув:

— На кождий случай, не від вас! Нї, я не маю тайних жерел, не їм хлїба з такої печи!

Він зачинає сьміяти ся, і каже:

— То волите гроші орлеанистів і бонапартистів.

Я підскочив і крикнув:

— Витолкуйте ся, або....

Тодї він, усьміхаючись, глумливо каже менї, що мій видавець не називає ся Жерве, лиш Трезоріє, що він такий, що робить то.... словом всьо, о чім я знав так добре, як і він, і лишає мене остовпілого коло памятника Мірабо, що немов глумливо глядів на мене. Ось як я довідав ся! Чи можна уявити собі хитрійшу і підлійшу штуку? Орлеанисти, добре казав Марвежуль! Зараз можна пізнати їх роботу. Але то так не мине ся, і коли Жерве, чи радше Трезоріє попаде менї в руки, то пересьвідчить ся, чи вільно безкарно сьміяти ся з ученика Блянкі'ого.

— Алеж тату — осьмілила ся перебити лагідно Жільберта — чи то певна річ, що пан Трезоріє мав такі погані наміри?.... Може правда о много простійша, як вам сказали і як вам здаєть ся?

Курсіє задержав ся нагле і з строго зморщеним чолом станув перед дочкою.

— Що значать твої слова?.... Зараз скажи яснійше. Чи ти може що знала? Говорив тобі що той Жерве?

— Так, тату, навіть нинї.

— Що тобі сказав?

Жільберта мовчала, але єї мовчанє так богато говорило, що Курсіє в однїй хвили всьо порозумів.

Поведенє Генрика було витолкуване, стало ясним, льоґічним, природним, але мимо того невдоволяючим для вітця родини і компромітуючим для політика. По хвили мовчаня, коли цїле положенє представилось єму ясно разом зі всїми его наслїдками, Курсіє уважав потрібним випитати дочку. Отже спитав єї спокійно:

— Отже то він задля тебе то зробив?

— Так.

— На всякий спосіб, моя дитино, поведенє того молодого чоловіка, хоч мало иншу цїль, дуже погане, бо з одної сторони его вмішанє в мої справи може менї зробити кривду, а з другої, скривдив тебе. Однако, чи він мав би сьмілість висказати перед тобою свої чувства?

— Так, але мушу признати, що зробив то так, що не можна єму нїчого закинути.

— Чогож він хотїв?

— Алеж, тату, чогож иншого, як не того, що хоче зі мною женити ся.

— Ти! Дочка Курсіера жінкою того аристократи? — крикнув скажено.

— А ви хиба тому противні?

— Не треба мого опору на то, щоби тї хороші наміри розвіяли ся! — відповів Курсіє з огірченем. Побачиш, що скаже о тім родина Трезоріє! Жільберта Курсіє, синовою панї баронової, женщини, що має герби на своїй кариті, що есть приятельскою жінки претендента до француского престола. О, моя бідна дитино! вскорі довідаєш ся, чим ми для тих людий. Їх син! наслїдник назвища Трезоріє! Алеж для него княжна за мало. Чи ти знаєш,

ходить ся вже в Оранії. Булер бє ся лиш з уступаючими за головною силою, задними відділами армії.

Новинки.

Львів дня 3-го марта 1900.

— **Допозняючі вибори** трох членів ради повітової в Тернополи з куриї сільских громад. визначила президия Намістництва на день 5-го цьвітня, а одного члена тої-ж ради з куриї більших посілостий на день 7 цьвітня с. р.

— **Експозитура краєвого бюра меліорацийного** буде заведена з днем 1 н. ст. цьвітня с. р. в Ярославі. В обсяг чинностий сего бюра будуть входити політичні повіти: Ярослав, Переворск, Ланцут, Нисько, Перемишль, Чешанів і часть повіта яворівского. Управителем експозитури буде інжинер Володислав Бродович.

— **Преосьв. Лука Солецкий,** лат. епископ в Перемишли, помер по довгій і тяжкій недузі вчера пополудни. Покійний визначував ся великим знанем теольоґії і уходив за повагу в педаґоґії. В житю політичнім не брав участи і займав ся лиш справами своєї диецезиї і зарядом обширних посілостий земских, приналежних до перемиского епископства. Числив 73 роки, а епископом був 18 літ. Похорон відбуде ся ві второк дня 6 с. м.

— **Звертаємо сим увагу** на справоздане з віча господарского в Бродах устроєного товариством „Сільский Господар" в Олеську, уміщеного в части господарскій в рубриці: „Вісти господарскі, промислові і торговельні".

— **Еміґрация**. З Теребовельщини пишуть до „Діла": Чиста омана, не Канада то „Ворґантина". Нарід ходить по селах та йно приповідає найрізнійші байки про ті краї і так поволеньки й вибирає ся геть за море шукати ліпшої долі. З Довгого вибирає ся до 15 родин. Дня 27-го лютого позабирали вже з громади, як кажуть — „моральність" і ходили до ц. к. старостства в Теребовли по „прашпорти". Коли дістануть їх, ще не знати. А що за байки приповідають собі! Кажуть: „Знаєте того „Рибакового Федя"? та воно ту в нас, се б то в Долгім, було от ні сяке ні таке, а там, то по него „флякер" приїзджає, щоб їхав на польоване! А хліб то він їсть, на самім маслї печений!" Раз прислав Федьо лист. Правда, що написав про ту Канаду, що там біда для наших людий, але десь зараз знайшов ся „добрий чоловік", та перетолкував то людям ось-як: „Та ви, каже, не слухайте, що він так пише, щоби там не їхати: він мусить так писати, бо оно всї, хто йно тілько їде, то на „коморі" присягають.... Коли би, каже, він то описав, як там добре, то єму би зараз там смерть зробили...." От такі сплетні між народом! А люди слухають і лізуть в пропасть:

— **Кароль Млодницкий,** артист-маляр і професор рисунків у Львові, один із представителїв старшої ґенерациї польских малярів, товариш Гротґера і Матейка, помер передвчера у Львові.

— **Нещастє дійстно ходить в парі.** Страшне а заразом і дивне нещастє стрітило у Фльорісдорфі брата і сестру, 18-літного Антона Ґайдера і 19-літну Каролину Ґайдер, що працювали в тамошній фабриці джути. Обоє були сиротами без вітця і матери, обоє заробляли гірко на кусень хлїба і обоїм одного дня і одна машина урвала по одній руці. Антонови вхопила машина праву руку і вирвала цілу з тїла, а Каролині урвала так само праву руку по лікоть. Обоє відставлено до шпиталю.

— **Помер** о. Юліян Гладилович, парох Любачева, перемиської епархії, дня 28 лютого в Перемишли, в 51-ім році житя а 25-ім сьвященьства.

Господарство, промисл, торговла, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Коротка наука о навозах (XII). Крім обірника і штучних навозів, котрі безпосередно додають земли потрібної поживи для ростин, суть ще такі навози, котрі в инший спосіб збільшають урожайність землї: роблять єї пухкою, більше сухою, помагають розпускати иншу поживу в земли і т. д. Такі навози не ділають безпосередно лиш посередно і для того називаємо їх **посередними навозами**. Сюди належать: 1) Ґіпс єсть сполукою вапу (первотвориво вапна) з сїрчаною кислотою з домішкою води. Сам він не дає поживи, але причиняє ся до того, що потас, який знаходить ся в земли в деяких сполуках, може легко розпустити ся у воді. Ґіпс єсть добрий під такі ростини як: горох, вика, біб, конюшина і т. п. але помагає більше на листє як на зерно. Під збіжа він не добрий, бо ростини єго самого не потребують а він знов не помагає в земли до витвореня азоту, потрібного ростинам. Бараболї і бураки також єго не потребують. Давнійше думано, що ґіпс єсть добрий до посипуваня обірника, але показало ся, що він і до того непридатний. Так само не добрий він на пісні і мокрі ґрунти, а висїяний ще в сухій порі єсть таки зовсім безужиточний. Ґіпс можна висївати рукою і то найліпше, коли ще роса на дворі або під дощ. Конюшину ґіпсує ся або рано з весни або в осени по жнивах, коли хто хоче ще мати конюшину зі стернї. Луки особливо такі, на котрих богато конюшини, посипує ся ґіпсом з весни

— **Бульбистий сонїчник** або **топінамбур** (Helianthus tuberosus) єсть то ростина мало звістна а ще менше у нас уживана, хоч можна єї побачити дико ростучу навіть на львівских сьмітниках. Топінамбур єсть дуже подібний до звичайного сонїчника і має в споді при коріню т. зв. корняки, котрі дуже грубнуть, суть подовгасті, нарастають одні на других і виглядають як бульби. Тими корняками розмножує ся топінамбур. Они мають в собі богато мучиви а ще більше води як бараболї і длятого годять ся лиш на корм для свиний, коров і робучих коний. Крім того єсть в них ще й твориво зване інулїною, з котрої в маю і цьвітни робить ся цукор. Єсть **білий топінамбур** (з білими бульбами), **жовтий** і **червоний**; найліпший єсть білий а відтак жовтий. Била топінамбура бувають на 2 до 3 метри або й більше високі, цьвіт показує ся в осени, єсть малий, подібний до сонїчника, а насїня з него нема нїколи, бо оно не лиш у нас але навіть на Угорщині не може доспіти. Топінамбур завезено в часї трийцятьлїтної війни з полудневої Америки до Нїмеччини а звідси дістав ся він і до нас. Тепер однакож управляють єго дуже мало в Нїмеччині, майже виключно лиш в одній части вел. князївства баденьского а декуди і на

що барон має звиж сто двайцять тисяч франків річного доходу, зароблених на біржи, що впрочім найбільше ганьбляче з усїх занять. І всї ті гроші мали би бути для дочки Курсієра? Ігі! Але передусїм я на то не пристану. Впрочім не буду мати нагоди відмавляти, бо нїхто не прийде до нас з просьбою о то.

— Хитрість, погану хитрість! Підступ всїх таких звідників, що обіцюють женити ся, а відтак.... Моя дитино, я дав тобі мужеске вихованє; розумієш небезпечности і перепони, на які можна в житю виставити ся; познакомлюючи тебе з ними, я хотів тим самим утвердити твою честноту... Отже можу говорити не обиджуючи тебе. То всьо лож... Не вір нїяким обітницям... Той молодий аристократ зволив звернути увагу на дівчину з низших кругів, а супротив такої бідноти, всьо дозволене. Прошу тебе, не дай ся пересьвідчити, не стало би тобі сльоз, аби оплакати твою недолю.... Впрочім тепер, коли мене остерегли, то моя річ, щоби той ворог не переступив більше порога того дому. І присягаю тобі на наше братерство, що поломлю єму всї кости, коли єго тут ще зловлю

Жільберта могла би була ще перечити ся з вітцем, але здавалось їй, що ліпше буде замовчати. Курсіє в такім настрою як тепер міг лиш зі злої сторони взяти бажанє баронової бачити Жільберту. Хто знає чи навіть не спротивив би ся тому і не знищив намірів Генрика. Молода дівчина зробила то що звичайно, коли єї отець невдоволений неудачею, або огірчений поводженєм товариша, гнївав ся і відказував; не відповіла нї слова і зносила цїлком спокійно спадаючу на неї бурю. В души пестила розкішні спомини, що позваляли їй не звертати уваги на гіркі слова вітця; згадувала в памяти на хвилю, в котрій Генрик признавсь перед нею до любови. Бачила зворушене лице молодого хлопця. Чула єго ніжні слова, памятала рухи, сум на лици, бачила як клячав перед нею, чула єго уста на своїй долони. Курсіє міг кричати, грозити, лютити ся, она єго вже не чула. Потонула в зачарованій країнї мрій, несена на крилах щастя і любови.

На слїдуючий день о другій годинї по полудни, сиділа пані Трезоріє в малім сальонику на першім поверсї, де приймала лиш приятелїв і де були славні збірки з слоневої кости та всїлякі дорогоцїнні образи, коли служниця повідомлена вже наперед, заповіла панну Курсіє. Баронова велїла єї впровадити і не без зворушеня, над котрим сама дивувала ся, бо великосьвітске житє відзвичаїло єї давно від того, ждала на появу молодої дївчини.

Жільберта одїта не богато, але з смаком, в чорнім капелюсї приступила несьміло, що ще більше додало їй принади і краси. Трохи неспокійний усьміх здавалось благав, але вогкі, солодкі очи яснїли блеском повним надії.

Пані Трезоріє поступила ід неї подала їй руку і потягаючи за собою посадила побіч себе на канапі, кидаючи на неї погляд, немов би хотїла проникнути аж до глубини, а відтак почала голосом, що пригадав своїм звуком молодій дївчині голос любого.

— Дякую вам, що ви трудили ся до мене; тїшу ся, що вас бачу, що можу з вами говорити, бо хоч ви не цїлком менї незнані, то все таки дуже близько мене обходите.

— Так, я знаю о тім, ласкава пані — відповіла Жільберта з простотою — і прошу менї вірити, що удаю ся до вас з довірієм, а моєю обороною єсть чувство, яке не може бути для вас рівнодушне.

Між тим як говорила пані Трезоріє бачно їй приглядала ся та з приємностию пересьвідчила ся о єї принадности і хорошім поведеню. Не найшла нїчого в єї словах, що могло би разити або противити ся добрим товариским звичаям, а лице сьвідчило о чистій совісти і благороднїй души дївчини .. Она мабуть справдї незвичайна — погадала баронова. — Яким чудом та княжа лелїя зацвила під демократичним дахом простого горожанина, Курсієра? Деякі панни з нашого товариства поводять ся часто як швачки, а та мала републиканка хиба лиш у свого вітця не на місци. Однако побачивши, що під впливом мовчаня молода дївчина мішає ся, розпочала розмову:

— Кілько маєш лїт, дитинко?

— Двайцять.

— І жиєш сама, при вітци.

— Так пані, з старою нянькою, що мене виховала... Ах, я втратила матїр, як була ще дитиною... Отець заступив менї єї, о скілько міг найнїжнїйше і любив мене за себе і за неї... Не розстаємо ся майже нїколи.

Бароновій подобала ся похвала вітця з уст дочки, перед нею і в тім ворожім домі.

— Певне тому була ти разом з вітцем і на тульоньских торжествах?

— Так, пані, отець не хотів лишити мене саму на тих кілька днів і в той спосіб...

Почервенїла і не докінчила, але баронова зробила то за неї.

— Стрітила ся з моїм сином.... Обоє ви не знали хто ви.... і то оправдує вашу взаїмну любов.

Пані Трезоріє усьміхнула ся і говорила дальше лагідно:

— Але я може несправедливо говорю о „взаїмних" чувствах. Генрик говорив лиш, що тебе любить, але я не знаю чи ти єго любиш.

Жільберта задумала ся, опустила голову і відповіла з сумною повагою:

— То буде може для мене великим нещастєм; але не від моєї волї зависїло оминути єго.

Дві сльози сплили по єї личку і молода дївчина говорила дальше трохи дрожачим голосом:

— Я вже тяжко засмутила мого вітця, а також не маю певности, чи вам сподобаю ся А на кождий случай, коли мене приймаєте, пані, так прихильно то не з доброї волї.... А тепер осудїть самі, чи менї радувати ся чи сумувати задля того чувства і скажїть, чи ліпше

Угорщині. Він удає ся майже на кождім ґрунті; коріне его не іде глубоко і зимуе дуже добре в земли а на рік пускае знову нові била. Се есть причиною, що топінамбур може дуже занечистити поле. Він не годить ся длятого до плодозміну і не конче відповідний для наших господарів, котрі не уміють держати поля чисто і відповідно годувати корови. Хто би хотів его садити а не занечистити сєбі поля, то повинен садити его десь на окремім куснику ґрунту і уважати дуже на то, щоби его бульби не дістали ся на инше поле. Щоби поле, де ріс топінамбур, очистити знову, треба садити на нім бараболю, або сїяти два три рази раз по раз гречку на зелений навіз. Топінамбур садить ся подібно як бараболю: бульбу кладе ся за плугом або в рівці пороблені значником, рядами на 60 центим. один від другого. До садженя треба вибирати великі бульби, котрі можна і розрізувати, а коли зівялі, то треба їх полити водою, щоби ліпше краяли ся. Скоро покажуть ся молоденькі ростинки, треба їх раз і другий обсапати а від ак і підгорнути. Топінамбур зеленіє ся аж до пізної осени а бульби длятого заедно ростуть; за скоре стинане бил може длятого зменшити дорідність бульб. Листе і зелені била можна уживати на пашу а бульби викопуе ся аж слідуючої весни длятого, що они ліпше держать ся в земли, тогди коли як раз для коров найменше паші. Сухі била добрі на опал. Топінамбур добре би там садити, де буває мало паші.

— Як пізнавати вік дробу? Коли у курий т. зв. острога (пятий палець) есть добре тверда, а луска на ногах рапава, то можна їх уважати за старі, не дивлячись вже й на голову. Коли долішна часть дзюба така тверда, що не подає ся під пальцями, коли гребінь грубий і рапавий, то курка стара. Молода курка має лиш маленькі остроги (початок з них), луска на ногах есть блискуча і гладка, а краска еї сьвіжа, кігті суть острі і делікатні а гребінь тоненький і гладкий. — Стара індичка має рапаву луску на ногах, мозолї на підошвах і довгі кігті; у молодої все то противно. Старий индик має звістну довгу бороду; у молодого еї нема. Стару гуску пізнає ся по рапавих ногах, по грубих крилах, по грубім дзюбі і по еї пірю.

Література господарска.

— Додаток до „Свободи" — під таким заголовком виходить рільничо-господарский додаток до політичної часописи „Свобода", під редакциею п. Василя Короля. Додаток сей, аркуш друку, виходить раз на місяць. Доси вийшло лиш ч. 1. і містить в собі: О комасациї ґрунтів. — Поради ветеринарскі, списав М. Охнич, ц. к. ветеринар. — Дописи і справозданя. — Питаня і відповіди. — Дрібні вісти.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Віче господарске в Бродах. На віче се, устроене дня 26 лютого сего року заходом тов. „Сільский Господар в Олеську" прибуло около 200 селян а з інтеліґенциї, переважно сьвященників понад 30. По вступнім слові предсїдателя тов. о. Томи Дуткевича мав виклад через півтора години п. Король люстратор і вандрівний учитель Тов. „Просьвіти" о управі ґрунтів піскових. Вияснивши значінє азоту, потасу, квасу фосфорового і вапна для ростин, показав пробки штучних навозів а то: каініту, суперфосфату і жужлів Томаса, котрими можна ті складові части піддавати земли. А що салїтра для нас за дорога, то можна би еї заступати зеленим погноем, іменно же через управу вовкинї або люпіну. П. Король привіз з собою і насінє сеї ростини на показ. Опісля вичислив він, які ростини надають ся до управи на пісках та вияснив коротко управу пісків. Яко дуже пожиточну ростину, що надає ся на піски, уживану на корм для худоби, захвалював сонїчник бульбистий (топінамбур, Helianthus tuberosus). Також показував прібки чорної сої і радив спробовати еї управу задля еї плодовитости і поживности яко пожива для людий і худоби. П. Король есть загально знаний з своеї ясности і популярности в викладах, тож всї присутні з великим занятєм вислухали его викладу. Тов. „Просьвіта" може сьміло величати ся п. Королем, котрий свою задачу совістно виконує і має дар до ясного і кождому зрозумілого викладу. — По сім слідував виклад о управі хмелю о. Михаїла Левицкого з Щурович і відчит о. Юліяна Дуткевича з Дубя о пожитку з пасіки. Оба прелеґенти з власного прикладу заохочували слухачів до управи хмелю і до закладаня паєік, чим они значно поправили свої доходи, а перед тим не могли удержати себе і родину. Вкінци остерігав перед уживанем штучних навозів на ослїп і радив закладати стациї досьвідові на типових ґрунтах. Що до пісків і торфів, то на сьміло можна уживати каініту 4 метр. сотн. з додатком 2 метр. сотн. томасівки на морґ, а як сьвідчить о. сов. Долиньский то в Конюшкові ужиток самого каініту побільшив збірку в трое. Також остерігав предсідатель перед закупном особливо у аґентів товару під загальною назвою „Штучний навіз". Продають они мішанину з ріжних складових частий, як то показало ся з недавного процесу в Вадовичах. (Фабрикант сам признав ся, що фабрикує сей штучний навіз із 100 кільо кістяної муки невідклиеної, 100 кільо кіст. муки відклиеної, 220 кільо 50-процентового квасу сірчаного і 550 кільо навозового ґіпсу. Професор краківского університету, Ем. Ґодлевский, завізваний яко знаток в тім процесі, обчислив вартість сего навозу на 1 зр. 75 кр. за сотнар а фабрикант продавав его 4 зр. 30 кр. за метр. сотнар. — *Редакция*). Господар най знає, що купує і най жадає ґарантиї, а найліпше най купує або в „Народ. Торговли" або ще ліпше через тов. „Сільский Господар". — Віче зробило на всїх присутних як найліпше вражінє, а ті, що чули виклади, не пожалували свого труду, і в будучности не лиш самі поспішать знову, але заохотять і других. — *Член „Сільского Господаря"*.

— Не купуйте томасівки! Такий оклик пустили господарі в західних краях нашої монархії, а то длятого, що фабриканти муки з жужлів Томаса змовили ся і піднесли дуже значно ціну томасівки. Тепер змавляють ся господарі, а коли змова удасть ся, то певно, що фабриканти вийдуть на нїй гірше, а тогди і томасівка подешевіє.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 2-ого марта: Пшениця 14·20 до 15·— К.; жито 11·20 до 11·50; овес 10·50 до 11·—; ячмінь пашний 9·80 до 10·—; ячмінь броварний 12·— до 14·—; горох до вареня 13·— до 20·—; вика 11·— до 12·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 11·— до 12·— гречка —·— до.—; конюшина червона 140·— до 180·—; біла 100·— до 140·—; тимотка 48·— до 64·—; шведска 140·— до 170·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак 22·50 до 23·—.

Телеграми.

Відень 3 марта. Wiener Ztg. оповіщує, що Цїсар іменував греко-кат. пароха в Беську о. Александра Зубрицкого крилошанином греко-кат. капітули в Перемишли.

Льондон 3 марта. Times доносить з Ледісміта, що в послідних днях перед освободженем міста від облоги панувала там страшна нужда і смертність. Денно убивано 30 коний, а кіннота робила службу піхоти.

Льондон 3 марта. З Орфантен коло Пардеберґа доносять, що 5—6 тисячів Бурів обсадило становища о 4 милї від чола анґлійскої армії. Їх ліве крило опирає ся о ріку, а праве о горби.

Льондон 3 марта. Кроніє прибув вчера до Сіментавн. — Ґен. Буллер доносить, що в битві дня 27 лютого упало по стороні анґлійскій 6 офіцирів, а 26 було ранених, між ними також ґен. Брабант.

За редакцию відповідає: Адам Кректовецкий

би було для нас всїх, колиб ваш син нїколи був мене не пізнав.

— Ні, моя дитино, так не гадаю — відповіла пані Трезоріє. — І зроблю всьо, що буде в моїй силі, щоби уникнути нещастя — беру то на себе. З любови для сина рішилась я приймити тебе вічливо, але тепер, коли я тебе побачила, говорила з тобою, пізнала трохи, то здаєть ся менї, що сподобаєш ся менї самій.... Коли то зробить тобі приємність, то скажу тобі, що ти, панно Жільберто, дуже менї подобала ся і чиєю небудь дочкою булаб ти, то я радо прийнялаб тебе до моєї родини.... Не заперечуй, люба, не можу нічого сказати против пана Курсіє.... Кажу лиш то, що ті страшні ріжниці в політичних поглядах між нами а ним, то одинока перешкода до поборення, бо що до прочого, як товариства і маєтку то для нас нічого не значить і ми радо взялиб тебе так як стоїш з твоєю молодостию і уродою. Чого можу дожидати від мого мужа — знаю; але чого можемо надіяти ся від твого вітця?

— На жаль, побоюю ся, що нічого доброго. І то тим більше мене болить, що оцінюю вашу доброту і благородність.... Правда, що говорив о вашім синї в приступі першого гніву і що легко можна его успокоїти. Однако тут розходить ся о річи, які найживійше із всїх его дотикають і надію ся сильного опору.

Баронова махнула згірдно рукою.

— Однако то було би дивне, колиб він боронив ся сам, де ми піддаємо ся і колиб провинившись против нас хотів свою вину збільшати ще опором.

— Бачите, пані — замітила Жільберта сумно — як той ґрунт, на який вступаємо горячий, коли вже тепер, ви, такі добрі і прихильні згоді, тратите спокій.

— Добре кажеш, дитино — відповіла баронова, вже спокійна. — То несправедливо з моеї сторони робити тобі, невинній жертві тих непорозумів, докори.

— О, прошу пані, я перетерпіла би не одну прикрість, не один біль, колиб була певна, що они доведуть мене до цїли і до загальної згоди. Але я чую ся безсильною супротив тих перепон.

— Але твій отець любить тебе?

— Дуже.

— Добре тебе виховав.

— Так гадаю, по его заходах і печаливости, а ви, пані, можете ліпше від мене осудити чи добре моє виховане.

— Дуже добре, або я дуже помиляю ся. Отже той люблячий і ніжний отець повинен бажати твого щастя... І о скілько лиш з'уміє побороти свої чувства мести, то гадаю буде єму тяжко позбавити тебе становища, якого всї родичі бажали би для своїх дочок.

— І я маю на то надію.

— Остаточно моя дитино, як доси не опирав ся твоїм бажаням? Не впоював в тебе своїх засад?

— Ні, полишав менї безвзглядну свободу, не говорив менї нїколи нї о політиці, нї о релігії, бо — як казав — хоче, аби я як виросту вибрала собі сама дорогу таку, яка припаде менї найліпше до вподоби.

На ті слова пані Трезоріє нагле занепокоїла ся. Порушила ся на кріслі і примушено усьміхнула ся. Щось неприємне викривило еї уста і вагувала ся з питанем, немов би боялася почути потверджене свого причутя. Вкінци рішила ся промовити притишеним голосом:

— Але лишив тобі свободу виповнювати свої обовязки супротив Бога?

Жільберта поглянула щиро на панію Трезоріє і відповіла:

— Я мала рік як менї умерла мати і о релігії майже нічого не знаю. Крім старої няньки ніхто нїколи не руководив моєю совістю. Мене ховали в цілковитій несьвідомости, встидаю ся задля того перед вами, але не можу того укрити.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

ТРАВА МЕДОВА

(Holcus lanatus)

власної збірки з обшару двірского **Борівна**, насіне свіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цілком липкі, на пасовиска знаменита рослина, раз засіяна тревае кілька літ. **Один корець** разом з мішком коштує **4 зр. а. в.**, при закупні нараз **10 корців** додає ся один корець даром; на вагу **100 клґр. 28 злр.** Замовленя доверщує **Й. БУЛЬСЄВИЧ в Бохни.**

Перше галицке товариство акцийне

для промислу хемічного

(давнійше Спілки командитової Юлія ВАНҐА)

у Львові ул. Косцюшка ч. 5

поручає на теперішний весняний сезон

Навози штучні

власного виробу.

Гаранция складників, ціни найнизші.

Специяльні навози під бараболі, бураки і хмель!

Цінники на жадане висилає ся відворотною почтою.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

4¾ кільо кави

netto вільне від порта за посліплятою або за присланєм гроший. Під ґваранцисю найліпший товар.

Африн. Мока перлова . .	зр.	3·70
Сантос дуже добра . .	„	3·70
Сальвадор зелена найліп.	„	4·20
Цейльон ясно-зел. найліп.	„	5·50
Золота Ява жовта найліп.	„	5·30
Перлова кава знамен. . .	„	5·20
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·35

Цінники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & Co., HAMBURG.

КАТРАЙНЕРЪ

есть правдивый только въ званыхъ

Пачкахъ Катрайнера!

тому николи отверто або въ иншихъ на обманьство обчисленихъ наслѣдованыхъ пачкахъ.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПОВСКА КАВА СОЛОДОВА есть найздоровшимъ и найсмачнѣйшимъ а при томъ найтаньшимъ додаткомъ до звычайнои кавы.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПОВСКА КАВА СОЛОДОВА буває чѧсъ разъ больше уживана черезъ сотки тисячѣ родинъ денно.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПОВСКА КАВА СОЛОДОВА дасть ся найлѣпше ужити тамъ, де звычайна кава яко шкôдлива здоровю черезъ лѣкарôвъ есть заказана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).